

Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τῆ 6//19.1.2023.
Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.

«Ὁρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι».

(Ρωμ.ΙΓ', 11-14).

Στις μέρες μας, οἱ υἱοὶ τοῦ φωτός (Λουκ.ΙΣΤ',8), ἀντὶ νὰ γρηγοροῦν καὶ νὰ ὑπερασπίζονται τὴν σωτήρια ὀρθόδοξη πίστη τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον «οὐκ ἔστι κατ' ἄνθρωπον ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. Α', 11-12), καθεύδουν τὸν νήδυμον ὕπνον τοῦ ἐφησυχασμοῦ, τῆς νωχελείας, τῆς χαύνωσης, τῆς ἀπραξίας καὶ τῆς βολικῆς μετάθεσης τῶν εὐθυνῶν στοὺς «εἰδικούς» καὶ «ἰθύνοντας».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχουν οἱ διαστρεβλωτὲς τῆς ἀλήθειας, οἱ σειρηῖνες καὶ οἱ νανουριστές, οἱ ὁποῖοι εἶναι πληρωμένοι ἐργολάβοι γιὰ νὰ συντηροῦν τὸ «ζαλισμένο κοπάδι» σὲ καταστολή.

Αὐτοὶ δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου σὲ κανένα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ τίς κατεστημένες συστημικὲς ἀρχές.

Ἄγνοοῦν, οἱ πληκτρολόγοι τῶν κοινωνικῶν δικτύων ὅτι ὀγδόντα (80) ἀπὸ τοὺς τριακόσιους δέκα ὀχτῶ (318) Ἅγιοι Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦσαν μοναχοὶ καὶ ἱερομόναχοι (βλπ. Ἱερὸν Πηδάλιον, *Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων*, Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτη).

Ἄγνοοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ τοὺς ἀγῶνες τῶν μοναχῶν ἐναντίον τῶν αἱρέσεων, καθὼς καὶ τὴν ρῆση τοῦ μεγάλου θεολόγου καὶ ὁμολογητοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου : «Ἔργον τοῦ μοναχοῦ εἶναι, μηδὲν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Σήμερα κινδυνεύει ἡ πίστη ἀπὸ ψευδομεσσίες, ψευδοεπιστήμονες, ψευδοπροφήτες τοῦ εὐδαιμονισμοῦ, τοῦ ἀχαλίνωτου ἡδονισμοῦ, τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Τρισυπόστατο Θεό, καὶ τῆς λατρείας τῶν ψεύτικων θεῶν ποὺ ὑπόσχονται ὅτι «ὡς θεοὶ ἔσσεσθε» (Γένεσ.3, 5).

Δυστυχῶς μὲ τοὺς ἀνωτέρω συμπορεύονται καὶ συνεργάζονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεγαλόσημους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ποὺ δελεάζονται ἀπὸ τὸ «κενὸν δοξάριον» καὶ φημίζονται ὡς «φωτισμένοι», «προοδευτικοί», «ἀνοιχτόμυαλοι», «ἐξωστρεφεῖς» κ.λπ., ἄμοιροι τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς καὶ μέτοχοι τῆς κοσμικῆς εὐμάρειας καὶ καλοπέρασης.

Οἱ ἀνωτέρω πατριάρχες, ἐπίσκοποι κ.λπ. κληρικοὶ δὲν χάνουν εὐκαιρία νὰ νουθετοῦν τοὺς μοναχοὺς νὰ εἶναι ἥσυχοι, τουτέστιν ἀφωρότεροι ἰχθύος, καὶ νὰ ἐπιμελοῦνται τὴν ἑαυτῶν κάθαρση καὶ νοερά προσευχὴ (ἐπιδιώκοντας τὸ : «τὴν ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῆ»).

Ταπεινὰ λέμε: «ὅταν τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ πίστις», κατὰ παραγγελία τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ μοναχοί, χωρὶς νὰ παραμελοῦν (μάλιστα καὶ ἐντείνουν) τὸ σωτήριο ἔργο τῆς μετάνοιας, τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν παθῶν, ἐνεργοῦν, στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, ὅπως ἡ ἄγρυπνη συνείδηση («ὁ κρυπτός τῆς καρδίας ἄνθρωπος», Πέτρ Α', 4), δηλαδὴ σημαίνουν συναγερμό, ἀφύπνιση καὶ ἐγρήγορηση ἀναλαμβάνοντας τὰ ὄπλα τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀλήθειας (Ρωμ. 13).

Κατ' ἀκολουθίαν, ὡς **Ἁγιορεῖτες Κελλιῶτες Πατέρες** δηλώνουμε ὅτι δὲν θὰ μᾶς φιμώσουν πληρωμένα φερέφωνα ἐθελόδουλων ἡγεσιῶν ὅσον ἀφορᾷ στὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀμώμου καὶ σωτηρίου πίστεως καὶ στὴν ἀφύπνιση καὶ ἐνημέρωση τῶν ἀδελφῶν μας ὀρθοδόξων Χριστιανῶν σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς.

Ὁ ἠρωϊκότερος τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, στὸ Σύμβολο Πίστεως, ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του, προτάσσει τὰ ἐξῆς : «Ὅποιος θέλῃ νὰ σωθῆ εἶναι ἀνάγκη προπαντὸς νὰ φυλάσσει τὴν ὀρθόδοξη πίστη, τὴν ὁποία ἂν κάποιος δὲν φυλάξῃ σῶα, σῶα καὶ καθαρὴ, ὅπως οὐδέποτε χάνεται αἰώνια».

Ἡ πρόταση αὐτὴ εἶναι ὁ φθόγγος τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἀκούγεται (Ψαλμ.18), (Ρωμ.Ι', 18), στὰ ὦτα τῶν σωφρόνων καὶ τίκει τὸν «φόβον Κυρίου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σοφίας», (Ψαλμ.110 καὶ Παροιμ. 9,10).

Στὴν συνέχεια, ἐν συντομίᾳ, θὰ παραθέσουμε ἀρνητικὰ παραδείγματα «ἄσοφων σοφῶν» εἰδικῶν, καὶ ἐπαϊόντων, «πλανωμένων καὶ πλανώντων» (Β' Τιμοθ.Γ', 12-13) τὸν συγχυσμένο καὶ μὴ γρηγοροῦντα λαό.

Θ' ἀρχίσουμε, κατὰ τὴν κατιοῦσα, ἀπὸ τὸν πολὺ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο, ὁ ὁποῖος ἔχει ποικίλη κοσμικὴ μὀρφωση, ἀλλὰ ἀμφισβητούμενη θεολογική. Οἱ σπουδές του στὴν ἐσπερία καὶ ἡ συμμετοχή του στὰ κέντρα λήψης ἀποφάσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καθὼς καὶ ὁ προορισμὸς του γιὰ τὸ ἀξίωμα του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ἄφησαν τὸν ἑαυτὸ του ἀκάλυπτο ἀπὸ τὸν ἀδιάλειπτο πειρασμὸ στὸ πάθος τῆς ἐξουσίας.

Αὐτὸ τὸ πάθος θέλησε νὰ τὸ ἐπενδύσῃ μὲ θεσμικὸ κάλυμμα γι' αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἐτῶν μεθόδευσε καὶ θέλησε νὰ ἐπιβάλλῃ στὴν καθόλου ὀρθοδοξία τὸ πρωτεῖο ὑπερεξουσίας τοῦ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ὄλη ἐπιδίωξη περὶ τὸ πρωτεῖον ὑποθάλπεται τεχνηέντως ἀπὸ τίς Η.Π.Α., οἱ ὁποῖες ἐλέγχονται καὶ ἐντολοδοτώντας τὸν «Πρῶτο» ἐξουσιάζουν καὶ τοὺς ὑπ' αὐτόν.

Ἔτσι εὐκόλα καὶ ἀνέξοδα ἐξυπηρετοῦνται καὶ προωθοῦνται τὰ γεωπολιτικοθρησκευτικὰ καὶ στρατιωτικὰ συμφέροντα τῆς ὑπερατλαντικῆς Βαβυλώνας καὶ τῶν σκοτεινῶν χαλκουργειῶν τῆς νέας τάξης πραγμάτων.

Ἡ νέα ἀντικανονική ἐκκλησιολογία τοῦ Φαναρίου καταργεῖ τοὺς πάντες, κληρικούς οἰουσδήποτε βαθμοῦ καὶ τὸν φιλόχριστο λαό, καὶ ἀναδεικνύει τὸν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ἀπόλυτο μονάρχη, πάπα τῆς Ἀνατολῆς. Δηλαδή στὴν αὐταρχικότητα, στὴν αὐθαιρεσία, στὴν ἀντικανονικότητα, στὴν παρανομία καὶ ἐν τέλει στὴν προδοσία τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσέβειας πρέπει νὰ καμφθῇ «πᾶν γόνου» καὶ νὰ προσκυνῆσῃ κάθε ὀρθόδοξος Χριστιανός.

Ἡ ὄλη αὐτὴν τὴν ψευδοθεολογία περὶ «Πρῶτου» καὶ «Πρωτείου» θέλουν, οἱ ψευδοθεολόγοι τῆς «θεολογίας τοῦ προσώπου», νὰ κατοχυρώσουν τάχα στὸ «πρωτεῖο τοῦ Θεοῦ Πατρὸς στὴν Ἁγία Τριάδα».

(Οὔτε ὁ παπισμὸς δὲν τόλμησε νὰ κάνῃ αὐτὸ, ἀλλὰ θεμελιώνει τὸ πρωτεῖο του στὸν Ἀπόστολο Πέτρο τάχα πρῶτο καὶ πρόεδρο ὄλων τῶν Ἀποστόλων καὶ ὄλης τῆς Ἐκκλησίας).

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, στὸ προαναφερθὲν φερώνυμο Σύμβολο Πίστεως, διατυπώνει : «*Καὶ σ' αὐτὴν τὴν Τριάδα κανένα δὲν εἶναι πρῶτο ἢ δεύτερο, ἢ μεγαλύτερο καὶ μικρότερο· οἱ τρεῖς ὅμως ὑποστάσεις εἶναι μεταξύ τους αἰώνιες καὶ ἴσες*».

Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (οὔτε κανένας ἄλλος). Εἶναι γνωστὸ ὅτι περισσότεροι ἀπὸ δεκαπέντε (15) Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως καταδικάστηκαν ἀπὸ Οἰκουμενικὲς καὶ ἄλλες αὐξημένου κύρους Συνόδους γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἦσαν αἰρετικοὶ (ἀρειανοί, πνευματομάχοι, μονοφυσίτες, μονοενεργίτες, εἰκονομάχοι, ἀρνητὲς τῆς ἄκτιστης ἐνέργειας καὶ χάριτος, παπόφιλοι, φιλενωτικοὶ κ. ἄ.).

Φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς ἐπαρσης τοῦ «Πρωτείου» εἶναι τὸ ἀλάθητο, ὁ νεοβαρλααμισμὸς, ἡ ἀλαζονεία τῆς ἐπιστήμης καὶ ὁ αὐτοθαυμασμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ κ. Βαρθολομαῖος συντάσσεται μὲ τὸ παγκόσμιο οἰκονομικὸ φόρουμ (W.O.F.) τοῦ σιωνιστῆ Κλάους Σβάμπ (ἀπὸ μητέρα Ρούθσάϊλντ-Rothchild), καὶ δηλώνει ὅτι τὴν ἀνθρωπότητα-κόσμο πρέπει νὰ τὴν κυβερνήσουν οἱ πολιτικοί, οἱ ἐπιστήμονες, οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες, οἱ (ὀλιγαρχικὲς) ἐταιρεῖες, μὲ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τὸ διεθνὲς σιωνιστικὸ τοκογλυφικὸ τραπεζικὸ σύστημα.

Φαίνεται πὼς ὁ κ.Βαρθολομαῖος διάλεξε τίς παρέες του νὰ βρῖσκεται ἐν μέσῳ τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς καὶ τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος. Ξεχνῶντας τὰ ψαλμικά «*Ἐμίσησα ἐκκλησία πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθίσω*» (Ψαλμ.25) καὶ «*Μετὰ ὀσίου ὀσιος ἔση καὶ μετὰ ἀνδρὸς ἀθῶου ἀθῶος ἔση καὶ μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψης*» (Ψαλμ.17).

Τελευταῖα ὁ κ.Βαρθολομαῖος, στὶς 22 Μαΐου 2022 σὲ διαθρησκευτικὴ συνάντηση στὸ Ριάντ μέσα σὲ πανθρησκευσιολογικὸ παροξυσμὸ δηλόσῃ : «*Τὰ μοναδικὰ χαρακτηριστικὰ κάθε θρησκείας, αἵρεσης, ἢ ἀνθρώπινης ποικιλομορφίας ἀντανακλοῦν τὴν σοφία τοῦ δημιουργοῦ*».

Ἡ ὄμως ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς προειδοποιεῖ : «*Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια*» (Ψαλμ.95) καὶ «*μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθε κατερχόμενη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης*».

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος γράφει γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἡ ὁποία προφανῶς ἀντανακλᾷ τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ, ὅτι: «*Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνη βληθείση εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούση ἣν ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες αὐτὴν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον*», (Ματθ.ΙΓ, 47-50).

Τὰ τοῦ κ.Βαρθολομαῖου δὲν ἔχουν τέλος. Υἱκῶς τοῦ εὐχόμεσθε τὴν σωτήρια μετάνοια.

Ένα δείγμα «ειδικού» στην Έλλαδική Έκκλησία είναι ο Μητροπολίτης Περιστερίου Γρηγόριος (Παπαθωμάς), ο οποίος είναι καθηγητής του κανονικού δικαίου τής θεολογικής σχολής του Ε.Κ.Π.Α. και σε άλλες δύο (2) πανεπιστημιακές σχολές του Παρισιού. Είναι κάτοχος περίπου δέκα (10) πτυχίων, μεταπτυχιακών, διδακτορικών και μεταδιδακτορικών στο γνωστικό αντικείμενο των θεολογικών και νομικών σπουδών. Επίσης όμιλεϊ έξι (6) ξένες γλώσσες.

Ό εν λόγω επίσκοπος, πρό παντός άλλου, θα πρέπει να είναι προσεκτικός και να έχει συνεχώς στη μελέτη του νοός και τής καρδιάς του τὸ ἀποστολικὸν «*ἡ γνώσις φυσιοί, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ*» (Κορινθ.Α΄-Η΄, 2).

Δυστυχέστατα, στὸ πλαίσιο τής ἄκρας σχολαστικότητας, τής ἐπιστημοσύνης, τῶν γεωπολιτικῶν και θρησκευτικῶν συμφερόντων, δηλαδὴ τής ματαιοδοξίας και τής ἀσόφου σοφίας τῶν φιλοσόφων, ὁ ρηθεῖς μεγαλόσχημος κληρικός με τοὺς ὁμοίους του, τής ἀκαδημίας Βόλου κ.ἄ. μεταπατερικούς, «*τεχνολογοῦσι* (σ.σ. λογοτεχνοῦσι) *οὐ θεολογοῦσι*», ὅπως θα ἔλεγε ὁ Μέγας Ἱεράρχης Βασίλειος.

Ότι ἐπισημάναμε ἀνωτέρω γιὰ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο ἰσχύει και γιὰ τὸν Περιστερίου Γρηγόριο.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους εἰσηγητὲς γιὰ κατάργηση Ἱερῶν Κανόνων και διατύπωση ἄλλων πού θα διευκόλυναν τὰ σχέδια τής ἔνωσης με αἰρετικούς (παπικούς, προτεστάντες κ.λπ.) εἶναι ὁ νῦν πατριάρχης Βαρθολομαῖος (βλπ. διδακτορική διατριβή* τοῦ Βαρθολομαίου Ἀρχοντῶνη περὶ τὴν κωδικοποίηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων με ἐπίβλεψη Ἱησουῖτη καθηγητῆ) στὰ χνάρια τοῦ ὁποίου βαδίζει και ὁ κ.Γρηγόριος Περιστερίου.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι οἱ στῦλοι και τὸ ἐδραῖωμα τής ἀληθείας τής ὀρθοδόξου πίστεως. Εἶναι προφανὲς ὅτι, ἂν σαλευθοῦν ἢ καταργηθοῦν, τὸ οἰκοδόμημα τής πίστεως θα σωριασθῆ σὲ ἐρείπια.

Όμως, μὴ γένοιτο, διότι «*ἐξ ἑνός, γάρ, ἅπαντες* (σ.σ. οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν και τοπικῶν Συνόδων και οἱ κατὰ μέρος Πατέρες) *και τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἀύγασθέντες ὤρισαν τὰ συμφέροντα*» (Κανῶν Α΄ τής Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου) και «*Χριστὸς χθὲς και σήμερον ὁ αὐτὸς και εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Εβρ.ΙΓ΄, 8).

Μήπως ὁ κ.Γρηγόριος και οἱ ὅμοιοι του εἶναι ὀπαδοὶ τής «*μεγάλης ἐπανεκκίνησης*» κατὰ τὴν ὁποία πρέπει πρώτα να γκρεμισθοῦν τὰ παλαιὰ και ξεπερασμένα (δομές, θεσμοί, κανόνες, κ.λπ.) ὥστε να ἀναοικοδομηθοῦν στὸ πνεῦμα τής παγκοσμιοποίησης, τής αὐτονομίας τοῦ ἀνθρώπου (ἀποστασίας), τοῦ ἀντίθεου ἡδονισμοῦ, και τελικὰ τής αὐτοθέωσης τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου ;

Κατὰ καιροὺς ἐπιτίθενται οἱ νεωτεριστές, μεταπατερικοί κ.ἄ. κληρικοί και λαϊκοὶ θεολόγοι στὸ οἰκοδόμημα τῶν Ἱερῶν Κανόνων με σκοπὸ τὴν σταδιακὴ φθορὰ και ἀποδόμηση εἴτε τοῦ συνόλου τῶν Κανόνων εἴτε ἐπὶ μέρους Κανόνων. Οἱ ἐπιθέσεις εἶναι πολλές και ἀπὸ πολλοὺς, κενές και καινές, πού θα χρειαζόταν βιβλίο (-α ;) γιὰ να ἀναιρεθοῦν, και ὁ κ.Γρηγόριος ἔχει συνευθύνῃ γιὰ ὅλα ὅσα σιωπᾶ.

Ό ἴδιος, βέβαια, στὸ βιβλίο του «*κανονικὰ ἄμορφα*» ἀναγνωρίζει ὡς κανονικούς ὄχι μόνον τοὺς γάμους μετὰ τῶν ἑτεροθρήσκων, γράφοντας ὅτι ἡ ἀναγνώριση τῶν γάμων αὐτῶν θα συμβάλλῃ στὴν ἀρμονικὴ θεσμικὴ συνύπαρξη τῶν θρησκευτικῶν και στὴν εἰρηνικὴ συμβίωση με τρόπο ἐλεύθερο και ἀνεπηρέαστο τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν και ἐκκλησιῶν (; !) σὲ μιὰ πλουραλιστικὴ κοινωνία (σελ.247). Ἀποροῦμε: Τίς κοινωνία λύκου μετὰ προβάτου; (ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος).

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν πειραμάτων γιὰ τὴν ἔνωση ὀρθοδόξων-οὐνιτῶν-παπικῶν στὸ οἰκουμενιστικὸ ἐργαστήριο τής Οὐκρανίας, ὁ κ.Γρηγόριος, ὡς κανονολόγος κύρους, προτείνει να ἀποβληθῆ ἡ Ρωσικὴ Ὀρθόδοξη Έκκλησία ἀπὸ τὴν κοινωνία τῶν ἄλλων τοπικῶν ὀρθοδόξων Έκκλησιῶν και να ἀρθῆ ἡ πατριαρχικὴ αὐτοκεφαλία της (πῶς ;). Εἶναι σαφὲς ὅτι μιὰ τέτοια ἀντικανονικὴ ἐνέργεια θα ὀδηγοῦσε σὲ μὴ ἀνατρέψιμη σχάση ὅλη τὴν οἰκουμένη, τὴν στιγμὴ πού τάχα ἐργάζονται γιὰ τὴν ἔνωση.

Γιὰ τίς προτάσεις του αὐτὲς και τίς ἄλλες ὑπηρεσίες ὁ κ.Γρηγόριος ἐξελέγη πρόεδρος τής Ἐταιρείας Δικαίου τῶν Ἀνατολικῶν Έκκλησιῶν στὸ 25^ο Διεθνὲς Συνέδριο της. Ό οἰκουμενιστικὸς αὐτὸς θεσμός, στὸν ὁποῖο χρημάτισε ἀντιπρόεδρος του ὁ κ.Βαρθολομαῖος, ὀργανώνεται ἀπὸ τὸ Τμῆμα Νομικῆς Φιλοσοφίας (πρώην Ἰνστιτοῦτο Κανονικοῦ Δικαίου) τής Νομικῆς Σχολῆς τής Βιέννης. Ό ρόλος τοῦ κ.Γρηγορίου γι' αὐτὴν τὴν ἔταιρεία, ὡς πρόεδρου, δὲν θα εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν φθορὰ και κατεδάφιση τῶν ἐμποδίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων γιὰ τὴν ἀνιερὴ ἔνωση πού προετοιμάζεται με ἀρχὴ τὸ 2025.

Γι' αὐτὰ και ἄλλα ἀμπλακῆματα τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου εὐχόμεσθε ἀνάνηψη και μετάνοια.

Ένας άλλος, έκ του τάγματος τῶν Ἀγιορειτῶν μοναχῶν, πού νομίζει ὅτι εἶναι «εἰδικός» καί «γνώστης» καί ὀμιλεῖ περὶ παντὸς ἐπιστητοῦ δοθείσης εὐκαιρίας ἢ καί ἀκαίρως, εἶναι ὁ κορδακιζόμενος «κατσιουλιέρης» τάχα ἡγούμενος ἀδελφότητος 2-3 μελῶν τῆς ἀντικανονικῶς κατασκευασμένης «νέας μονῆς Ἑσφιγμένου».

Ὁ ὡς ἄνω ἀρχιμανδρίτης Βαρθολομαῖος παπαγαλίζει καί μιμεῖται τὸν «μεγάλο προστάτη» του πατριάρχη Βαρθολομαῖο σὲ κάθε κίνηση καί ἐνέργειά του.

Ἔτσι, γιὰ νὰ ὑπερθεματίσῃ, στὸ θέμα τῆς δημιουργίας τῆς ψευδοεκκλησίας στὴν Οὐκρανία «ἀγιογράφησαν» τὸν Ἅγιο Ἀντώνιο τῆς Λαύρας τῶν Σηλαίων τοῦ Κιέβου νὰ κρατᾷ στὸ χέρι του εἰλητάριο πού γράφει ἓνα τμῆμα ἀπὸ τὸν τόμο Αὐτοκεφαλίας πού παράνομα καί ἀντικανονικά παραχωρήθηκε, ὑπαρχοῦσης κανονικῆς ἱεραρχίας ὑπὸ τὸν μητροπολίτη Ὀνούφριο.

Παίζει ἐν οὐ παικτοῖς μὲ τὸ θέμα τῆς μεταδόσεως ἢ μὴ τοῦ κορώννα-ιοῦ (κόβιντ-19) ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία θέλοντας νὰ μὴ γίνεται συζήτηση καί ὑπεράσπιση τῆς μὴ μετάδοσης τοῦ κορώννα-ιοῦ, (ἄρα καί ἄλλων ἰῶν) ἀπὸ τὴν θεία μετάληψη τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καταφέρεται ἐναντίον τῶν ἀνεμβολίαστων ρασοφόρων καί εἰδικὰ Ἀγιορειτῶν, χαρακτηρίζοντας τοὺς ταλιμπάν, μὴ νοῶντας τί λέει καί πῶς ἐκφράζεται.

Ἔχει γραφεῖ ὅτι : *«ὅταν ὁ ἥλιος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀξιών εἶναι χαμηλὰ στὸν ὀρίζοντα γράφει μεγάλες σκιές (καὶ ψευδαισθήσεις) στοὺς νάνους».*

Ὁ παριστάνων τὸν ἡγούμενο π.Βαρθολομαῖος, ἐξαπολύει εὐχές καί μηνύματα ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν μὲ περιεχόμενο γιὰ ἀγάπη καί εἰρήνην κ.τ.τ. τὴν στιγμή πού μὲ περισσὴ περιφρόνηση καί ἀσέβεια λεηλατεῖ τὸν κόπο καί τὸν ἰδρώτα μοναστῶν, γερόντων τῆς ἡλικίας, στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀρπάζοντας τὸν ἐλαιόκαρπο τῶν ἐλαιῶνων τῆς παλαιφάτου μονῆς Ἑσφιγμένου (τῆς ἀκμάζουσας ἀδελφότητος τῶν 110-120 Πατέρων, πολλῶν ἐξ αὐτῶν μὲ ἐγκαταβίωση ἀπὸ τὸ 1960). Προφανῶς ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν φωνὴ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων.

Ἄν ὁ π.Βαρθολομαῖος καί τὰ 2-3 μέλη τῆς συνοδείας του εἶχαν τὴν παραμικρὴ εὐθιξία θὰ παραιτοῦντο διότι αὐτὸ τὸ δεῖγμα μοναστικῆς ἀδελφότητος εἶναι μόνο γιὰ ἐγκαταβίωση σὲ Κελλι τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί ὄχι γιὰ μοναστήρι πού πρέπει νὰ διαχειρίζεται τεράστιο ὄγκο πνευματικῆς καί ὑλικῆς κληρονομιάς καί ποικίλης βιοτικῆς μέριμνας. Μήπως θὰ πρέπει ἡ Ἱερά Κοινότητα νὰ ἀναπροσαρμόσει, βάσει τῶν νέων δεδομένων, τὴν τοποθέτησή της ἐπὶ τοῦ μείζονος σημασίας τούτου θέματος;

Αὐτὰ εἶναι τὰ σχέδια τοῦ Φαναρίου γιὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος καί τὸν Ὁρθόδοξο Μοναχισμό ; Ἡ συρρίκνωση μέχρι ἀφανισμοῦ τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ πού στάθηκε προστάτης καί πνευματικὸς τροφὸς τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων-Ρωμηῶν ;

Ἡ συντήρηση τέτοιων δειγματικῶν ἀδελφότητων ἐξυπηρετεῖ μόνον τὴν ἐπίδειξη κοσμικοῦ φρονήματος, ἀγερωχίας, συγκρητισμοῦ, καί συγχρωτισμοῦ ὅπως ἀκριβῶς ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ σβησμένο Φανάρι.

Στὸν χρόνο πού διανύουμε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μᾶς χαρίζει ἐξ ὕψους φώτιση καί βαθειὰ μετάνοια.

«Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι», (Ρωμ.ΙΓ', 11-14).

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΚΕΛΜΙΩΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ.

* Διδακτορικὴ διατριβὴ Ἀρχιμανδρίτη ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΩΝΗ, "Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν ἹΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ καὶ τῶν ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΝ ἐν τῇ ΟΡΘΟΔΟΞῳ ΕΚΚΛΗΣΙΑ", σελ. 27, 31, 70 καὶ 73, Ἀνάλεκτα ἀρ.6 Βλατάδων, Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Μελετῶν, Θεσσαλονίκη 1970.
....." δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοστοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις (σ.σ.Ἱεροῦς Κανόνες) αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πρὸς τοὺς ἑτερόδοξους καὶ ἑτερόθρησκους · δὲν δύνανται ἢ ἐκκλησία νὰ ἔχει διατάξεις ἀπαγορεύουσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν. "